

“मीठे बच्चे- तिमीले अब टिचर बनेर सबैलाई मन वशीकरण मन्त्र सुनाउनु छ, यो तिमी सबै बच्चाहरूको कर्तव्य (ड्युटी) हो।”

प्रश्न:- बाबाले कुन बच्चाहरूको केही पनि स्वीकार गर्नुहुन्न ?

उत्तर:- जसलाई अहंकार छ- मैले यति दिन्छु, मैले यति मदत गर्न सक्छु, बाबाले तिनीहरूको केही पनि स्वीकार गर्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो हातमा चाबी छ । चाहे त मैले कसैलाई गरिब बनाऊँ, चाहे कसैलाई धनवान् बनाऊँ । यो पनि ड्रामाको रहस्य हो । जसलाई अहिले आफ्नो धनको घमण्ड छ, भोलि ऊ गरिब बन्छ र गरिब बच्चाहरू बाबाको कार्यमा आफ्नो एक-एक पैसा सफल गरेर धनवान् बन्छन् ।

ओम् शान्ति । यो त रूहानी बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा आउनुभएको छ हामीलाई नयाँ दुनियाँको वर्सा दिन । यो पनि बच्चाहरूलाई पक्का निश्चय छ नि- जति हामीले बाबालाई याद गर्छौं उति पवित्र बन्नेछौं । जति हामी असल टिचर बन्छौं उति उच्च पद पाउँछौं । बाबाले तिमीलाई टिचरको रूपमा पठाउन सिकाउनुहुन्छ । तिमीले फेरि अरूलाई सिकाउनु छ । तिमी पठाउने टिचर अवश्य बन्छौ तर तिमी कसैको गुरु बन्न सक्दैनौ, केवल टिचर बन्न सक्छौ । गुरु त एक सतगुरु मात्रै हुनुहुन्छ, उहाँले सिकाउनुहुन्छ । सबैका सतगुरु एक मात्रै हुनुहुन्छ । उहाँले टिचर बनाउनुहुन्छ । तिमीले सबैलाई पढाएर मार्ग बताइरहन्छौ मनमनाभवको । बाबाले तिमीलाई यो काम दिनुभएको छ- मलाई याद गर अनि टिचर पनि बन । तिमीले कसैलाई पनि बाबाको परिचय दिन्छौ भने उनीहरूको पनि कर्तव्य हो बाबाको याद गर्नु । टिचरको रूपमा सृष्टिचक्रको ज्ञान दिनुपर्छ । बाबालाई अवश्य पनि याद गर्नुपर्छ । बाबाको यादबाटै पाप मेटिनेछ । बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी पाप आत्मा हौ । त्यसैले बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर अनि तिम्रो पाप मेटिन्छ । बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । युक्ति बताउनुहुन्छ- मीठे बच्चे, तिम्रो आत्मा पतित बनेको छ, जसको कारण शरीर पनि पतित बनेको छ । पहिले तिमी पवित्र थियौ, अहिले तिमी अपवित्र बनेका छौ । अहिले पतितबाट पावन बन्ने युक्ति त धेरै सहज सम्झाउनुहुन्छ । बाबालाई याद गर्नु भने तिमी पवित्र बन्नेछौ । उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा बाबालाई याद गर । उनीहरूले गंगा स्नान गर्दा गंगालाई याद गर्छन् । सम्झन्छन्- ती गंगा पतित-पावनी हुन् । गंगालाई याद गर्नाले पावन बनिन्छ । तर बाबा भन्नुहुन्छ- कोही पनि पावन बन्न सक्दैन । पानीबाट कसरी पावन बनिन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ- म पतित-पावन हुँ । हे प्यारा बच्चाहरू, देह सहित देहका सबै धर्मलाई छोडेर मलाई याद गर्नाले तिमी पावन बनेर फेरि आफ्नो घर मुक्तिधाम पुग्नेछौ । सारा कल्प घरलाई बिसर्जिएका छौ । सारा कल्प कसैले पनि बाबालाई जान्दैन जान्दैनन् । एकै पटक बाबा स्वयम् आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- यस मुखद्वारा । यस मुखको कति महिमा छ । गऊमुख भन्छन् नि । त्यो गऊ त जनावर हो, यो हो मनुष्यको कुरा ।

तिमी जान्दछौ- यी बडी माता हुन् । जुन माताद्वारा शिवबाबाले तिमी सबैलाई गोदमा (एडप्ट) लिनुहुन्छ । तिमीले अहिले बाबा-बाबा भन्न लागेका छौ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- यो यादको यात्राबाटै तिम्रो पाप काटिन्छ । बच्चाहरूलाई पिताको याद आउँछ नि । उनको अनुहार आदि दिलमा बस्छ । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- जस्ता हामी आत्मा छौं त्यस्तै उहाँ परम आत्मा हुनुहुन्छ । स्वरूपमा केही फरक छैन । शरीरको सम्बन्धमा त स्वरूप आदि फरक हुन्छ, तर आत्मा त उस्तै छ । जस्तो हाम्रो आत्मा छ, परम आत्मा बाबा पनि त्यस्तै हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा परमधाममा रहनुहुन्छ, हामी पनि परमधाममा रहन्छौ । बाबाको आत्मा र हाम्रो आत्मामा अरू केही पनि फरक छैन । उहाँ पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, हामी पनि बिन्दु हौ । यो ज्ञान अरू कसैसँग छैन । तिमीलाई नै बाबाले बताउनुभएको छ । बाबाका लागि पनि के-के भनिदिन्छन् । सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, पत्थरमा हुनुहुन्छ, जसलाई जे आउँछ त्यही भनिदिन्छन् । ड्रामा योजना अनुसार भक्तिमार्गमा बाबाको नाम, रूप, देश, काललाई बिसर्जिन्छन् । तिमीले पनि बिसर्जिन्छौ । आत्माले आफ्नो पितालाई बिसर्जिन्छ । बच्चाले नै पितालाई बिसर्जिन्छ भने अरूले के जानून् अर्थात् अनाथ बनेका छन् । आफ्नो स्वामी (धनी)लाई याद नै गर्दैनन् । स्वामीको पार्टलाई नै जान्दैनन् । आफूलाई पनि बिसर्जिन्छन् । तिमी राम्रोसँग जान्दछौ- अवश्य पनि हामीले बिसर्जिएका थियौ । पहिला हामी यस्ता देवी-देवता थियौ, अहिले जनावरभन्दा पनि निकृष्ट बनेका छौ । मुख्य त हामीले आफ्नो आत्मालाई नै बिसर्जिएका छौ । अब महसुस (रियलाइज) कसले गराओस् ! कुनै पनि जीव आत्मालाई यो थाहा नहोला कि हामी आत्मा के हौ, कसरी सारा

अभिनय गछौ ? हामी सबै भाइ-भाइ हौं— यो ज्ञान अरू कसैसँग छैन । यस समय सारा सृष्टि नै तमोप्रधान बनिसकेको छ । ज्ञान छैन । तिमीसँग अहिले ज्ञान छ, बुद्धिमा आएको छ हामी आत्माले यति समयसम्म आफ्ना पिताको ग्लानि गर्दै आएका छौं । ग्लानि गर्नले बाबाबाट टाढा हुँदै जान्छन् । सीँढी तल उत्रँदै गएका छन्, ड्रामा प्लान अनुसार । मूल कुरा हो, बाबाको याद गर्नु । बाबाले अरू कुनै दुःख दिनुहुन्न । बच्चाहरूलाई केवल बाबाको याद गर्नमा मेहनत लाग्छ । पिताले कहिल्यै बच्चालाई कुनै कष्ट दिन सक्छन् र ? नियमले यसो भन्दैन । बाबाले भन्नुहुन्छ— मैले कुनै पनि दुःख दिन्न । जे पनि प्रश्न आदि सोधेमा भन्दछु— यी कुरामा किन समय खेर फाल्छौ ? बाबालाई याद गर । म आएको हुँ नै तिमीलाई लैजान, त्यसैले तिमी बच्चाहरू यादको यात्राबाट पावन बन्नु छ । एक म नै पतित-पावन बाबा हुँ । बाबाले युक्ति बताउनुहुन्छ— जहाँ गए पनि बाबालाई याद गर्नु छ । ८४ को चक्रको रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ । अब आफ्नो जाँच गर्नु छ— कतिसम्म मैले बाबाको याद गर्छु ? अरू कतै तिरको विचार गर्नु छैन । यो त धेरै सहज (इजी) छ । बाबालाई याद गर्नु छ । बच्चा अलिकति ठूलो हुने बित्तिकै स्वाभाविक रूपमा आमा-बुवालाई याद गर्न थाल्छ । तिमीले पनि सम्झ— हामी आत्माहरू बाबाका बच्चा हौं, याद किन गर्नुपर्ने हुन्छ ! किनकि हामीमा जुन पाप चढेको छ, त्यो यसै यादबाटै समाप्त हुनेछ । त्यसैले गायन पनि छ— एक सेकेण्डमा जीवनमुक्ति । जीवनमुक्तिको आधार पढाइमा छ र मुक्तिको आधार यादमा छ । जति तिमीले बाबालाई याद गर्छौ र पढाइमा पूरा ध्यान दिन्छौ त्यति उच्च स्तरको पद पाउनेछौ । ठीक छ, कामधन्दा आदि गरिराख, बाबाले कुनै मनाही गर्नुहुन्न । कामधन्दा आदि जुन तिमीले गर्छौ— त्यो पनि दिनरात याद रहन्छ हैन । अहिले बाबाले यो रूहानी धन्दा दिनुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर म पितालाई याद गर अनि ८४ को चक्रलाई याद गर । मलाई याद गर्नाले नै तिमी सतोप्रधान बन्छौ । यो पनि जान्दछौ— अहिले यो पुरानो चोला हो फेरि सतोप्रधान नयाँ चोला मिल्नेछ । आफ्नो पास बुद्धिमा सार (तन्त्र) राख्नुपर्छ, जसबाट धेरै फाइदा हुनेछ । जसरी स्कूलमा पढ्ने विषय त धेरै हुन्छन् फेरि पनि अंग्रेजीमा बढी अंक प्राप्त गर्नुपर्ने हुन्छ किनकि अंग्रेजी हो मुख्य भाषा । पहिला उनीहरूको राज्य थियो त्यसैले त्यो भाषा धेरै चल्छ । अहिले पनि भारतवासीहरू ऋणी छन् । जो जति धनवान् भए पनि बुद्धिमा छ नि, हाम्रो राज्यका प्रमुख (हेड)हरू जो छन्, ती ऋणमा छन् अर्थात् हामी पनि ऋणमा छौं । प्रजाले अवश्य पनि भन्छन् नि, हामी ऋणी हौं । यो पनि बुझ्नुपर्छ नि । तिमीले राजाई स्थापना गरिरहेका छौ । तिमी जान्दछौ— हामी सबै यो ऋणबाट छुटेर सम्पन्न बन्छौ फेरि आधाकल्प हामीले कसैसँग पनि ऋण लिने छैनौ । ऋणी पतित दुनियाँका मालिक हुन् । अहिले हामी ऋणी पनि हौं, पतित दुनियाँका मालिक पनि हौं । हाम्रो देश यस्तो छ भनेर गायन गर्छन् नि ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी धेरै धनवान् थियौं । राजकुमार, राजकुमारी थियौं । यो याद रहन्छ । हामी यस्तो विश्वका मालिक थियौं । अहिले बिल्कुल ऋणी पतित बनेका छौ । यो खेलको परिणाम (रिजल्ट) बाबाले बताइरहनुभएको छ । परिणाम के भयो ? तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा आएको छ । सत्ययुगमा हामी कति धनवान् थियौं, कसले तिमीलाई धनवान् बनायो ? बच्चाहरूले भन्नेछन्— बाबा, हजुरले हामीलाई कति धनवान् बनाउनुभएको थियो । एक बाबाले नै धनवान् बनाउनुहुन्छ । दुनियाँले यी कुरालाई जान्दैनन् । लाखौं वर्ष भनिदिनाले सबै बिर्सिएका छन्, केही पनि जान्दैनन् । तिमीले अहिले सबै कुरा जानेका छौ । हामी पद्मापद्म धनवान् थियौं । धेरै पवित्र थियौं, धेरै सुखी थियौं । त्यहाँ भूट, पाप आदि केही हुँदैन । सारा विश्वमा तिम्रो विजय थियो । गायन पनि छ— शिवबाबा हजुरले जे दिनुहुन्छ त्यो अरू कसैले दिन सक्दैन । कसैको तागत छैन जसले आधाकल्पको लागि सुख दिन सकोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— भक्तिमार्गमा पनि तिमीसँग धेरै सुख, अथाह धन हुन्छ । कति हीरा-जुहारत थिए जो फेरि पछि आउनेको हातमा आउँछ । अहिले त ती चीजहरू नै देखिदैन । तिमीले फरक देख्छौ हैन । तिमी नै पूज्य देवी-देवता थियौ फेरि तिमी नै पुजारी बनेका छौ । आफै पूज्य, आफै पुजारी । बाबा कुनै पुजारी बन्नुहुन्न तर पुजारी दुनियाँमा त आउनुहुन्छ नि । बाबा त सदा पूज्य हुनुहुन्छ । उहाँ कहिल्यै पुजारी बन्नुहुन्न, उहाँको धन्दा हो तिमीलाई पुजारीबाट पूज्य बनाउनु । रावणको काम हो तिमीलाई पुजारी बनाउनु । यो दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन । तिमीले पनि बिर्सिन्छौ । दिनहुँ बाबाले सम्झाइरहनुहुन्छ । बाबाको हातमा छ— चाहे कसैलाई धनवान् बनाउने, चाहे गरिब बनाउने । बाबा भन्नुहुन्छ— जो धनवान् छन् उनीहरू अवश्य पनि गरिब बन्नु छ, बन्ने नै छन् । उनीहरूको पार्ट त्यस्तै छ । उनीहरू कहिल्यै ठहर्न सक्दैनन् । धनवान्हरूलाई अहंकार पनि धेरै हुन्छ नि— म फलाना हुँ, यो यो मेरो हो । घमण्ड तोड्नका लागि बाबाले भन्नुहुन्छ— यिनीहरू जब आउनेछन् केही दिनका लागि तब बाबाले भन्नुहुन्छ आवश्यक छैन ।

त्यो आफैसँग राख । जब आवश्यकता होला तब फेरि लिनेछु किनकि देख्नुहुन्छ— कामको छैन, आफ्नो घमण्ड छ । त्यसैले यो सबै बाबाको हातमा छ नि— लिने वा नलिने । बाबाले पैसा के गर्ने, आवश्यक छैन । यो त तिमी बच्चाहरूका लागि भवन बनिरहेको छ, आएर बाबालाई भेटेर नै जानु छ । सदैव त रहनु छैन । पैसाको के आवश्यकता रहन्छ ? कुनै सेना वा तोप आदि त चाहिँदैन । तिमी विश्वका मालिक बन्छौ । अहिले युद्धको मैदानमा छौ, तिमीले बाबाको याद गर्नु बाहेक अरु केही पनि गर्दैनौ । बाबाले आदेश दिनुभएको छ— मलाई याद गर्नु भने यति शक्ति प्राप्त हुनेछ । यो तिम्रो धर्मले धेरै सुख दिन्छ । बाबा हुनुहुन्छ सर्वशक्तिमान् । तिमी उहाँका बन्छौ, सारा कुरा यादको यात्रामा आधारित छ । यहाँ तिमीले सुन्छौ अनि त्यसमाथि मन्थन चल्छ । जसरी गाईले घाँस खाएर फेरि उग्राउँछ, मुख चलि नै रहन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई पनि भनिन्छ ज्ञानका कुरामा खूब विचार गर । बाबासँग हामीले के सोच्ने ? बाबाले त भन्नुहुन्छ— मनमनाभव, जसबाट नै तिमी सतोप्रधान बन्छौ । यो लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ ।

तिमी जान्दछौ— सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पन्न बन्नु छ । यो स्वाभाविक रूपमा मनमा आउनुपर्छ । कसैको ग्लानि वा पाप कर्म आदि केही पनि नहोस् । तिमीले कुनै पनि उल्टो कर्म गर्नुहुँदैन । यी देवी-देवताहरू नम्बरवन हुन् । पुरुषार्थबाट उच्च पद पाएका हुन् नि । उनीहरूको लागि गायन गरिन्छ— अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म । कसैलाई दुःख दिनु यो हिंसा भयो नि । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, फेरि बच्चाहरू अन्तर्मुखी भएर आफूलाई हेर्नु छ— म कस्तो बनेको छु ? बाबालाई मैले याद गर्छु ? मैले कति समय याद गर्छु ? यति दिल लागोस् जो यो याद कहिल्यै नबिस्रियोस् । अहिले बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी आत्माहरू मेरा सन्तान हो । त्यो पनि तिमी अनादि सन्तान हो । ती जो प्रेमी-प्रेमिका (आशिक-माशूक) हुन्छन् तिनीहरूको हो दैहिक (जिस्मानी) याद । जसरी साक्षात्कार हुन्छ फेरि हराउँछ त्यस्तै ती पनि सामुन्ने आउँछन् । त्यसै खुशीमा नै खाँदा-पिउँदा याद गरिरहन्छन् । तिम्रो यो यादमा त धेरै शक्ति छ । एक बाबालाई नै याद गरिरहन्छौ । तिमीलाई फेरि तिम्रो भविष्य याद आउँछ । विनाशको साक्षात्कार पनि हुन्छ । पछि गएर छिटो-छिटो विनाशको साक्षात्कार हुनेछ । फेरि तिमीले भन्न सक्छौ— अब विनाश हुनेछ । बाबालाई याद गर । बाबाले यी सबै कुरा छोटिदिनुभयो नि । पछि गएर केही पनि याद नआओस् । अब त हामी आफ्नो राजधानीमा जान्छौ । नयाँ दुनियाँमा अवश्य पनि जानु छ । योगबलबाट सबै पापलाई भस्म गर्नु छ, यसैमा धेरै मेहनत गर्नु छ । घरी-घरी बाबालाई बिर्सिन्छ किनकि यो धेरै महीन कुरा हो । जुन उदाहरण दिन्छन् सर्पको, कुमालकोटीको, त्यो सबै यसै समयको हो । कुमालकोटीले कमाल गर्छ नि । उसको भन्दा तिम्रो कमाल धेरै छ । बाबाले लेख्नुहुन्छ नि— ज्ञानको भूँ-भूँ गरिराख । आखिरमा जान्नेछन् । जाने कहाँ ? तिम्रो पासमा आउनेछन् । थपिँदै जानेछन् । तिम्रो प्रसिद्धि (नामाचार) हुँदै जानेछ । अहिले त तिमी थोरै छौ नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञानको खूब विचार सागर मन्थन गर्नु छ । जो सुनिएको छ, त्यसलाई उग्राउनु छ । अन्तर्मुखी भएर हेर्नु छ— बाबासँग दिल यसरी लागेको होस् जसले गर्दा उहाँलाई कहिल्यै भुल्दै नभूलियोस् ।
- २) कुनै पनि प्रश्न आदि सोधेर आफ्नो समय खेर नफालेर यादको यात्राद्वारा स्वयम्लाई पावन बनाउनु छ । अन्त्य समयमा एक बाबा सिवाय अरु केही पनि विचार नआओस्— यो अभ्यास अहिलेदेखि नै गर्नु छ ।

वरदानः— बाबा समान दयावान् (रहमदिल) बनी सबैलाई क्षमा गरेर स्नेह दिने मास्टर दाता भव

जसरी बाबालाई रहमदिल, मर्सिफुल (दयावान्) भनिन्छ, त्यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि मास्टर रहमदिल हो । जो रहमदिल हुन्छन् उनीहरूले नै कल्याण गर्न सक्छन्, अकल्याण गर्नेलाई पनि क्षमा गर्न सक्छन् । उनीहरू मास्टर स्नेहका सागर हुन्छन्, उनीहरूसँग स्नेह बाहेक अरु केही पनि हुँदै हुँदैन । वर्तमान समय सम्पत्तिभन्दा पनि स्नेहको धेरै आवश्यकता छ । त्यसैले मास्टर दाता बनेर सबैलाई स्नेह दिँदै जाऊ । कोही पनि खाली हात नजाओस् ।

स्लोगनः— तीव्र पुरुषार्थी बन्ने चाहना छ भने जहाँ चाह त्यहाँ राह मिल्नेछ ।